

LBRIS

We know
books

Valeriu Cîmpeanu

Serie de autor

din ciclul:

„Cearta mea cu Dumnezeu”

*Vinovat
că
m-am născut
- proză -*

GRUPUL DE EDITURI
TRIBUNA

<i>Și totuși mi-am supraviețuit!</i>	36
<i>Unde era atunci Dumnezeu!</i>	70
<i>Inimă de câine</i>	71
<i>Inventator la zece ani</i>	74
<i>Amintiri necenzurate</i>	78
<i>Iscoțitor și inventiv</i>	79
<i>Cum mi-am supraviețuit...</i>	82
<i>Paradoxul fericirii</i>	84
<i>O întâmplare cu tâlc mare</i>	85
<i>Idila mea necugetată</i>	88
<i>Portret de muritor</i>	90
<i>Amintiri rebele</i>	95
<i>Martir al propriului meu destin</i>	99
<i>Veșnicia s-a născut la sat</i>	105
<i>Răscoliri</i>	113
<i>O beție cum n-a fost ca să mai fie</i>	120

M-am născut în Vărsător, într-o noapte geroasă de iarnă. Puțin după miezul nopții. Cântaseră cocoșii. Muma s-a bucurat când m-a văzut, dar văduvă și prea săracă cum era m-a dat altora ca să mă crească. „Te-am dat, muică, la un boier să fii fericit căci cu mine ai fi chinuit”, îmi zicea ea să se dezvinovățească. Nu știa, sărmana ce-aveam să chinuiesc! N-aveam cum să bănuiesc nici eu destinul unei vieți mizere și ostile ce m-aștepta ca s-o trăiesc! Dar cum nu m-a întrebat nimeni dacă doresc ca să mă nasc, a trebuit să-mi supraviețuiesc, mereu la limita răbdării și speranței că va depinde și de mine ca să-mi fie cât de cât și bine...

La Hurezani, mamă-mea l-a cunoscut pe Gheorghe, un antreprenor în construcții. Lua casele în lucru de la temelie și până la acoperiș. S-a măritat cu el și-am apărut eu.... să-i moștenesc frumusețea, sărăcia și necazurile... O ducea bine cu el, numai că în iarna gerasă a anului nașterii mele, a răcit la lucru, s-a îmbolnăvit de plămâni și când nu împlinisem nici măcar un an, a murit. N-a apucat să se bucure de mine. Rămasă singură, maică-mea s-a întors la ai ei, la țară. Dar pentru scurtă vreme. Zicea că mamă-sa o îndemna să mă lase să mor „că dacă a murit taică-său, dă-l dracu, el de ce să mai trăiască, că tot n-ai cu ce să-l crești! Cu o gură a ta, singură, te descurci tu”! În plus nu se împăca deloc nici cu frații ei, că nu-i plăcea să muncească într-ale agriculturii. Ei munceau de se speteau de șale și ea se trăgea la câte-o umbră, că zicea că

LIBRIS | We know books

e zăpucu' mare și cum să muncească ea pe-o asemenea dogoare... Bă încă, îmi zicea unchiu-meu, Aurică: „Bă, nepoate, când făcea Sora mămăliga pe pirostrii, la vatră, (c-așa îi ziceau frații ei „Sora”, fiind sora cea mai mare din vreo doisprezece frați) o mesteca cu oglinda în poală sau între picioare! Era de pomină, nu alta!” Așa că, fiind conștientă că munca la țară e grea și nu e de ea, mai de voie, mai de nevoie, m-a luat în brațe și a plecat pe jos cu mine la oraș să-și încerce norocul... Aci, cu banii dați de frații ei drept despăgubire pentru cota parte de „avere” convenită (o nimica toată) și-a cumpărat 120 de metri pătrați, loc pentru casă, unde era mai ieftin, în mahalaua Ghercești de la marginea Craiovei.

Rămasă văduvă, tânără și frumoasă, ce era să facă! Pe vremea aia boierii de la oraș căutau fete tinere de la țară, frumoase și sănătoase, ca „menajere” sau „doamne de companie”... Cu mine după dânsa, cine s-o primească... Așa că m-a dat în grija unei femei sărace, Ioana Căzănoiu, de pe strada Dezrobirii, care tocmai o alăpta și pe fata ei, de-o vârstă cu mine. Aceasta însă a murit la scurtă vreme, că zice-o vorbă din popor, că unul din cei doi frați de lapte trebuie să moară ca celălalt să trăiască.

Norocos sau condamnat pentru tot ce a urmat, a fost însă să fiu eu...

I-a murit și ăsteia bărbatu', așa că mamă-mea a trebuit să găsească o altă „rezolvare” cu beleaua după ea, care eram eu... Într-adevăr n-avea nevoie de o codiță după dânsa. Că o incomodam. De aruncat nu mă putea arunca... așa

că m-a abandonat „mai elegant” dându-mă în grijă la niște oameni foarte săraci, Nae și Ana care locuiau pe Rampa Militară din mahalaua Ghercești unde se descărcau și încărcau de toate: lemne, cărbuni, fier și table, ba chiar și baloturi de fân și cereale pentru unitățile militare și fabrica de pâine Malotața. De aici și denumirea de „Rampă Militară”. Era o adevărată mană cerească pentru tata Nae, care, muncind aici, mai putea să fure și el câte ceva.

Cei doi noi „părinți” improvizați ai mei locuiau tot aci pe-această rampă, într-o coșmelie făcută chiar de ei din table, blăni și tot felul de metale. Semăna mai degrabă cu un coteț mai mare pentru animale. N-avea mai mult de doi pe doi metri pătrați toată. Înăuntru nu încăpeau decât un pat de blăni c-o saltea umplută cu paie și-o sobă improvizată

LIBRIS | We know books

dintr-un butoi de tablă dezafectat în care „tata” Nae decupase o ușiță prin care „mama” Ana băga lemne pe foc iar deasupra cocea sau fierbea boabe de porumb când ne răzbea foamea și n-aveam ce mânca. Curios era însă că, pe vremea aia, neștiind că se putea trăi și altfel, adică bine, nu mă simțeam umilit și trist. Ba chiar, paradoxal, mi se părea firesc și eram fericit cum trăiam! Deschisesem ochii doar pe ei! Pe tata Nae și mama Ana. Ei erau toată lumea mea. De fapt mă iubeau ca niște părinți adevărați și mi se părea normal să trăiesc așa. Cu alți copii mici nu-mi amintesc să mă fi jucat. Că nu veneam în contact cu ei. Rampa asta cu tot felul de gunoaie, fierotenii și materiale recuperate era cam izolată. Despărțea mahalaua de „lumea bună” de la oraș prin multe șine de cale ferată. Era un fel de triaj pentru vagoane de marfă. Și în plus eu eram mur-

dar și prost îmbrăcat cu haine ponosite, adunate de prin cine știe ce gunoaie. Cred că nu mă spălam cu lunile. Unde și cu ce era să mă spăl în coșmelia aia care nu avea nici apă și nici lumină. Ce copii să se joace cu unul ca mine... Oamenii-mi ziceau că sunt copil de țigani. Mă ocoleau! Și cu siguranță că-și învățaseră și copiii să nu se joace cumva cu mine ca să ia păduchi sau râie. Păduchi am avut dar râie nu. Îmi pierdeam toată ziua cotrobăind printre fiare și gunoaie că doar-doar oi găsi câte ceva să le duc lui tata Nae și mamei Ana.

Tot pe rampă lucra de obicei și tata Nae. Muncea ca hamal la încărcări și descărcări.

Lor le-am zis mamă și tată pentru că pe ei deschisesem ochii de mic copil, de pe la vreo doi ani până la vreo cinci. Mi-i amintesc perfect. El, tata Nae, era un bărbat mătăhălos și negricios, mereu

LIBRIS | We know books

neras, cu fața aspră și încruntată, înalt și spătos, cred c-avea vreo doi metri. Făcuse și vreo cinci ani de pușcărie pentru furt și tentativă de omor, înainte de a mă încredința lor. Lucrase toată ziua la un preot și noaptea l-a surprins furându-l. Ba, încă, tata Nae era să-l și omoare. L-a schilodit în bătaie și și-a primit pedeapsa: șapte ani de pușcărie din care a făcut numai cinci, pentru că striga prin curtea pușcăriei când erau scoși la plimbarea de dimineată: „trăiască partidul muncitoresc român, trăiască partidul”... (Era un fel de „lider”, de agitator de bună voie... sau mai știi..)

Ea, mama Ana, era o femeiușcă mică și firavă, slabă de-o sufla vântul. Era numai piele și oase. Se împuținase de tot. De foame și de mizerie cruntă. Dar nu mânca nimic înainte de a-mi da mie. Când se-ntâmpla să n-avem ce

mânca și puneă un singur ou în tigaie, în care rămînd mai întîngea și ea, tata Nae îi dădea în cap cu un vătrai dintr-o șină îndoită în două cu care mai jeruia din când în când în focul din butoi. Dar amândoi mă iubeau ca niște părinți adevărați.

Seara, când venea tata Nae de la muncă, de pe Rampa Militară sau de pe unde găsea de lucru cu ziua, mă lua în cărcă și mergeam la cărciuma din colțul străzii Sărari, vizavi de moara Barbu Drugă. M-așeza pe masa din colțul din dreapta din fundul camerei care, dacă era ocupată de alți consumatori era imediat eliberată că de nu tata Nae ieșea cu toți buluc îmbrîncindu-i pe ușă afară. Era un om cumplit de fioros și temut de toți. Îmi dădea mie mai întâi ce-mi dădea acolo, brînză, măslîne, parizer și după aia se îmbăta criță. Tata Nae avea obiceiul că ce câștiga azi, tot azi îi și

mânca și bea. Pentru mâine nimic nu mai oprea. Îi făcea praf pe toți. Adică îi bea. Dacă mâine nu mai câștiga nimic că nu mai găsea de lucru, nu mai mânca! Nici el, nici eu și nici mama Ana! Răbdam ca și câinii de foame, toți. De fapt ne și obișnuisem așa că n-aveam ce face altcumva! După ce bea la cârciumă până noaptea târziu de se făcea mangă, mă lua de mână, că în brațe nu mai putea, și plecam spre casă bălăngănindu-se pe șapte cărări. Dar n-ajungeam nicio dată deși „casa” era foarte aproape de cârciumă. Cădea cu mine printre șinele de cale ferată din dosul morii Barbu Drugă. Mă și mir cum de nu ne-au tăiat trenurile! Mi-au spus mai târziu femeile din mahala care treceau la muncă dimineața la moară că răsărea soarele peste noi și că eu îl păzeam cu cuțitul lui pe tata Nae, să nu-i facă careva vreun rău. Era de notorietate priveliștea asta! Ba